

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2CdoPr/11/2025
Identifikačné číslo spisu:	3116205202
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:3116205202.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I.. S. F., narodeného H.X, zastupeného LAW FIRM s.r.o. Bratislava, Špitálska 2209/10, IČO: 36867209, proti žalovanej Virtual Reality Media, a.s., Trenčín, Rybárska 1, IČO: 36318388, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Doktor, s.r.o., Trenčín, Legionárska 7735/31B, IČO: 52536891, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21Cpr/2/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. marca 2025 sp. zn. 27CoPr/4/2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 25. marca 2025 sp. zn. 27CoPr/4/2024 v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady mzdy z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru a výroku o náhrade trov konania a rozsudok Okresného súdu Trenčín z 11. apríla 2024 sp. zn. 21Cpr/2/2016 vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol a súvisiacom výroku o trovách konania z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia v r a c i a Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí prvým rozsudkom z 28. júla 2022, č. k. 21Cpr/2/2016-237, výrokom I. žalobu zamietol; výrokom II. žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením z 28. marca 2023, č. k. 27CoPr/1/2023-290, zrušil vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že jeho úlohou bude odstrániť zistené nedostatky, t. j. primárne sa vysporiadať s (ne)dodržaním zákonných lehôt na uplatnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom vo svetle a vo vzájomných súvislostiach všetkých rozhodujúcich skutočností, ako základného predpokladu pre vecný prieskum naplnenia zostávajúcich hmotnoprávných predpokladov pre platné okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom, a podľa výsledku zvoliť ďalší procesný postup.

3. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom z 11. apríla 2024, č. k. 21Cpr/2/2016-345, výrokom I. určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 01. februára 2016 dané žalobcovi je neplatné; výrokom II. uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi nárok na náhradu mzdy spolu s vyčísleným

úrokom z omeškania v sume 2.087,95 eura, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom III. žalobu vo zvyšku zamietol; výrokom IV. rozhodol o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

3.1. Po vrátení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie doplnil dokazovanie, na výsledky ktorého aplikoval ust. § 68 ods. 1 v znení účinnom od 01. septembra 2011, § 68 ods. 1, § 70, § 77, § 79 ods. 1, 2, 4, 5 zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“ alebo „ZP“) a dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti žaloby.

3.2. Okresný súd mal v konaní za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol pracovný pomer na základe písomnej pracovnej zmluvy zo dňa 14. júla 2014 na dobu neurčitú na pracovnú pozíciu administrátor. Žalovaná ako zamestnávateľ okamžite skončila pracovný pomer so žalobcom ako zamestnancom listom dňa 05. februára 2016 (doručením listiny žalobcovi), žaloba bola podaná na súde dňa 31. marca 2016, a teda bola podaná v zákonnej dvojmesačnej lehote. Naliehavý právny záujem na určení neplatnosti skončenia pracovného pri tejto žalobe vyplýva priamo z § 77 Zákonníka práce, preto ho nie je potrebné v priebehu konania preukazovať. V liste žalovaná vymenovala šesť skutkových podstat, ktorými sa žalobca dopustil zanedbávania pracovných povinností, ktoré mu vyplývajú z pracovnej zmluvy a popisu jeho pracovnej činnosti. Týmto zanedbávaním povinností mal žalobca podľa žalovanej závažne porušiť pracovnú disciplínu, čo bolo dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Okresný súd považoval takto formulovaný a špecifikovaný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru za jasný, určitý a konkretizovaný. Okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo prerokované so zástupcami zamestnancov, lebo u zamestnávateľa takýto orgán nepôsobí. V nadväznosti na uplatnené dôvody a zistené skutočnosti mal za to, že žalovaná bola oprávnená okamžite skončiť pracovný pomer so žalobcom v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Súd prvej inštancie ďalej skúmal lehotu na uplatnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru, a to aj so zreteľom na argumentáciu žalobcu, že žalovaná uplatnila svoje právo okamžite skončiť pracovný pomer so žalobcom po uplynutí prekluzívnej subjektívnej lehoty stanovenej § 68 ods. 1 Zákonníka práce, nakoľko sa už v lete, najneskôr v novembri 2015 mohla dozvedieť o pochybeniach žalobcu.

3.3. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že momentom začatia plynutia subjektívnej lehoty bol najneskôr dátum 13. októbra 2015, kedy žalovaná vzhľadom na vykonanú aktualizáciu antivírusového programu už musela vedieť o zistených pochybeniach a ich závažnosti, ktoré si vyžadovali reakciu v podobe okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalovaná sa v tomto momente dozvedela o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobcom ako o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru. Subjektívna lehota na okamžité skončenie pracovného pomeru uplynula dňa 13. decembra 2015. Žalovaná preukázateľne okamžite skončila pracovný pomer so žalobcom listom zo dňa 01. februára 2016 (doručeným žalobcovi dňa 05. februára 2016), z čoho vyplýva, že žalovaná okamžite skončila pracovný pomer so žalobcom po uplynutí subjektívnej lehoty. Aj keby súd vychádzal z obdobia november 2015, kedy bola žalovaná informovaná spoločnosťou easyWEB, s.r.o. o zisteniach počas spracovávaní dát z vykonaného auditu, subjektívna lehota by uplynula do konca januára 2016. Na ťarchu žalovanej je teda skutočnosť, že čakala na komplexnú správu, (ktorej odovzdanie ešte sama oddŕažovala), čím zavinila uplynutie tejto lehoty. Vzhľadom na uplynutie dvojmesačnej subjektívnej lehoty, žalovaná už nemohla uplatniť okamžité skončenie pracovného pomeru v rámci jednoročnej objektívnej lehoty, ktorá začala plynúť od vzniku dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru, čo v danom prípade predstavuje moment vykonaného auditu, keď boli zistené porušenia pracovnej disciplíny žalobcom.

3.4. Súd prvej inštancie konštatoval, že žaloba je dôvodná a okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 01. februára 2016 dané žalovanou žalobcovi podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce pre závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom spočívajúce vo vymenovaných podstatách zanedbávania pracovných úloh je neplatné z dôvodu, že bolo dané po uplynutí subjektívnej dvojmesačnej lehoty podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce.

3.5. Vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na náhradu mzdy súd prvej inštancie v podstatnom uviedol, že zamestnanec môže oznámiť zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, kedykoľvek potom ako s ním zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer, najneskôr však do rozhodnutia súdu, ktorým bolo konanie o žalobe zamestnanca o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru právoplatne skončené, a ktorým bola určená neplatnosť skončenia pracovného

pomeru. Zamestnanec môže svoje stanovisko, či trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, meniť, rozhodujúce je však z hľadiska nárokov uvedených v § 79 ods. 1 a 4 Zákonníka práce, stanovisko zamestnanca, ktoré oznámil zamestnávateľovi v dobe do vyhlásenia súdneho rozhodnutia o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Žalobca počas súdneho konania zmenil pôvodné stanovisko a ďalej netrval na tom, aby ho žalovaná naďalej zamestnávala (podanie zo dňa 07. septembra 2018 - č. l. 139 spisu - „žalobca nemá záujem pracovať u žalovaného“). V danom prípade teda už žalobca netrval na tom, aby ho žalovaná, ktorej okamžité skončenie pracovného pomeru súd určil za neplatné, ďalej zamestnávala, a keďže sa žalobca a žalovaná nedohodli inak, platí zákonom nevyvrátiteľná domnienka, podľa ktorej pracovný pomer žalobcu u žalovanej skončil dohodou, a to ku dňu 05. februára 2016.

3.6. Skonštatoval, že v danom prípade mal za nesporné a preukázané, že priemerný mesačný zárobok žalobcu predstavoval sumu 957,66 eura. Žalobcovi tak vznikol nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného zárobku podľa § 134 Zákonníka práce za výpovednú dobu dvoch mesiacov, t. j. 2 x 957,66 eura, predstavujúcej 1.915,32 eura. Vzhľadom na skutočnosť, že si žalobca uplatnil náhradu mzdy za obdobie 36 mesiacov, spolu v sume 34.475,76 eura, súd prvej inštancie žalobu v časti uplatnenej náhrady mzdy v sume prevyšujúcej priznanú náhradu mzdy (v sume 32.560,44 eura) zamietol. Splatnosť tejto náhrady mzdy nastala podľa č. l. 2 bod 3. predmetnej pracovnej zmluvy posledný deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca, t. j. za mesiac 2/2016 v sume 957,66 eura dňa 31. marca 2016 a za mesiac 3/2016 v sume 957,66 eura dňa 30. apríla 2016.

3.7. Okresný súd ďalej dôvodil, že k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnosti skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad miezd spravidla za ten, ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o vyslovení neplatnosti skončenia pracovného pomeru. V súvislosti so žalobcom uplatneným úrokom z omeškania z priznanej sumy uviedol, že tento posúdil podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., nakoľko pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru treba postupovať podľa občianskoprávných predpisov. Poukázal, že rozhodným dňom pre určenie výšky úroku z omeškania je prvý deň omeškania, ktorým bol prvý deň nasledujúci po splatnosti jednotlivých súm náhrady mzdy. Diskontná sadzba ECB bola v rozhodnej dobe určená pri omeškaní vo výške 0,00 %, ktorá sa zvyšuje o 5 percentuálnych bodov. Žalobcovi tak patrí úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 957,66 eura od 01. apríla 2016 do zaplatenia a zo sumy 957,66 eura od 01. mája 2016 do zaplatenia. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania za obdobie od 03. februára 2016 do 02. februára 2018, vyčíslené spolu v sume 2.791,39 eura. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania podľa uplatnenia do 02. februára 2018. Priznaný úrok z omeškania žalobcovi tak predstavuje 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 957,66 eura od 01. apríla 2016 do 02. februára 2018 a zo sumy 957,66 eura od 01. mája 2016 do 02. februára 2018, t. j. sumu 88,28 eura + 84,35 eura = 172,63 eura. V sume prevyšujúcej priznanú sumu úrokov z omeškania vo vyčíslenej sume 172,63 eura za žalobcom uplatnené obdobie, preto súd žalobu zamietol.

3.8. O trovách konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“).

4. Krajský súd na odvolanie oboch sporových strán rozsudkom z 25. marca 2025, č. k. 27CoPr/4/2024-444, v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.); o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok II.).

4.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

4.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že vyhodnotením rozhodujúcich skutočností nepovažoval odvolacie námietky sporových strán za dôvodné. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, vykonal predložené dôkazy v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, tieto vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 191 CSP a zo správne zistených skutočností, vyvodil tiež správne právne závery týkajúce sa nedodržania zákonnej subjektívnej lehoty na uplatnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovanej, zároveň však tiež týkajúce sa rozsahu možného priznania náhrady mzdy žalobcovi s poukazom na jeho prejav týkajúci sa možnosti ďalšieho jeho zamestnávania žalovanou, na

ktorých založil svoje rozhodnutie.

4.3. K namietaným dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru zdôraznil, vyhodnotiac i daný skutkový stav, že určujúce pre stanovenie počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je v predmetnej veci konanie vymedzené v okamžitom skončení pracovného pomeru v príčinnej súvislosti, s ktorým konaním v ňom popísaným, (z hľadiska časového obdobia, ku ktorému sa malo vzťahovať), je možné počiatok takejto lehoty skúmať. Pokiaľ porušenie pracovnej disciplíny, vychádzajúc z dotknutého listu, žalovaná definovala výsledkami auditu, ktorý však prebiehal u žalovanej do 27. októbra 2015 je zrejmé, že predmetom tohto auditu nemohlo byť konanie žalobcu, ktoré by prípadne aj mohlo po skončení tohto obdobia pokračovať, a ktoré by žalovaná prípadne aj mohla považovať za porušenie pracovnej disciplíny. Preto námietka žalovanej, že súd prvej inštancie sa týmto reťazením porušenia pracovnej disciplíny žalobcu, ku ktorému malo podľa jeho tvrdenia dochádzať až do doby okamžitého skončenia pracovného pomeru nezaoberal, je neopodstatnená, keďže skutočnosti v tomto smere rozhodujúce nemajú oporu v obsahu okamžitého skončenia pracovného pomeru daného žalobcovi.

4.4. Odvolací súd v súvislosti s námietkou nesprávneho stanovenia počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty s poukazom na body 54. až 56. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie tiež uviedol, že okresný súd správne za významnú skutočnosť pri skúmaní momentu začatia plynutia prekluzívnej lehoty považoval samotné vykonanie bezpečnostného auditu IT systému žalovanej, ktorý prebehol v dňoch od 19. októbra 2015 do 27. októbra 2015, (keďže na jeho výsledky jednoznačne okamžité skončenie pracovného pomeru odkazuje a v jeho výsledkoch aj žalovaná zjavne vzhľadla dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom), ktorý bol vykonaný spoločnosťou easy WEB s.r.o., z ktorého vyplynuli tak závažné nedostatky, a ktoré bolo potrebné zo strany žalovanej spoločnosti bezodkladne riešiť, keďže vzhľadom na ich závažnosť nebol dôvod čakať na písomnú správu.

4.5. V nadväznosti na žalobcom namietaný rozsah prisúdenej náhrady mzdy ďalej zdôraznil, že nižšie súdy ani v najmenšom nespochybňujú, že žalobca potom, ako mu bolo doručené okamžité skončenie pracovného pomeru, písomne oznámil žalovanej, že trvá na tom, aby ho tento ďalej zamestnával. Rovnako je pravdou, že i keď súčasťou prvotnej žaloby nebol nárok na náhradu mzdy, v priebehu konania o tento nárok žalobca žalobu rozšíril a súd túto zmenu aj pripustil. Tieto skutočnosti medzi stranami spornými neboli. Rovnako však je na druhej strane pravdou, tak ako to v odôvodnení rozhodnutia uvádza súd prvej inštancie, že vychádzajúc z podania zo dňa 07. septembra 2018 žalobca svoje pôvodné stanovisko o tom, že trvá na tom, aby ho žalovaná naďalej zamestnávala zmenil, keď jednoznačne formuluje v rámci tohto podania svoje stanovisko v tom zmysle, že netrvá na tom, aby ho žalovaná naďalej zamestnávala a výslovne uvádzal „žalobca nemá záujem pracovať u žalovaného“, a to napriek tomu, že zároveň uplatňoval nárok na náhradu mzdy (pokiaľ práve na túto skutočnosť žalobca v odvolaní poukazuje). Za pozornosť stojí, že svoje stanovisko v tom zmysle, že nemá záujem pracovať u žalovanej, zduplikoval žalobca tiež vo svojom podaní zo dňa 25. apríla 2022, a to aj pri stále pretrvávajúcom nároku na náhradu mzdy. Zmena posledného stanoviska z ďalších jeho podaní vyprodukovaných do doby, ako súd prvej inštancie vo veci rozhodol, nevyplýva. Vychádzajúc potom z uvedeného posledného stanoviska, spočívajúceho v tom, že žalobca netrvá na tom, aby ho žalovaná zamestnávala, za stavu, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 01. februára 2016 bolo správne určené za neplatné, je potom potrebné vychádzať z nevyvrátiteľnej domnienky v zmysle § 79 ods. 4 písm. b) Zákonníka práce, podľa ktorej pracovný pomer žalobcu u žalovanej skončil dohodou ku dňu 05. februára 2016, v ktorý deň bolo okamžité skončenie doručené žalobcovi, za ktorých skutkových okolností, vychádzajúc z § 79 ods. 5 Zákonníka práce, priznal súd prvej inštancie správne žalobcovi nárok na náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku podľa § 134 Zákonníka práce za výpovednú dobu dvoch mesiacov, pričom čiastka prisúdená súdom vo výške 1.915,32 eura ako dvojnásobok priemerného zárobku 957,66 eura z hľadiska jej správnosti medzi účastníkmi spornou nebola.

4.6. Záverom však podotkol, že súd prvej inštancie pochybil, keď primárne dospejúc k záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo dané žalobcovi po uplynutí subjektívnej prekluzívnej lehoty, z ktorého dôvodu ho posúdil ako neplatné, sa neprípustne a v rozpore s akoukoľvek logikou zaoberal vecnou stránkou okamžitého skončenia pracovného pomeru z hľadiska naplnenia uplatnených dôvodov, či posudzovania intenzity možného porušenia pracovnej disciplíny žalobcom. Takýto postup pri oneskorenom uplatnení okamžitého skončenia pracovného pomeru do úvahy neprichádzal, a preto aj

závery v tomto smere prijaté súdom prvej inštancie sú bez právneho významu, nezakladajú vo vzťahu ku ktorejkoľvek strane žiadne nároky a na tieto ani z hľadiska odvolacieho prieskumu nie je možné teda prihliadať. Aké úvahy súd prvej inštancie viedli k tomu, aby takto postupoval, z odôvodnenia rozhodnutia nevyplyva a pokiaľ by už rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo predtým zrušené, nepochybne by v tomto prípade viedli odvolací súd k zrušujúcemu rozhodnutiu, čo však vzhľadom na procesnú prekážku nemožnosti opakovaného zrušenia rozhodnutia, pristúpiť nebolo možné.

4.7. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP a z § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľ výslovne poukázal, že proti výrokom III. (súd vo zvyšku žalobu zamietol, čo do náhrady mzdy, pozn. dovolacieho súdu) a IV. (žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo) rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie, keď v tejto časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, dovolateľ uvedené označil: ďalej len „Rozsudok“ a uviedol, že týmto podáva proti Rozsudku dovolanie. Z uvedeného (ako aj samotného obsahu dovolania) je zrejmé, že dovolateľ podáva dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu do napadnutej časti (odvolaním) týkajúcej sa náhrady mzdy z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru (súdom prvej inštancie zamietnutý zvyšok žaloby na náhradu mzdy).

5.1. K namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, keď odvolací súd sa v rozhodnutí nezaoberal podstatnou argumentáciou žalobcu týkajúcou sa zmeny postoja žalobcu ohľadom jeho zamestnávania pred právoplatným skončením predmetného konania, ktorú možno vyvodiť i z naformulovaných právnych otázok v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Zároveň poukázal na priebeh konania v súvislosti s neskôr uplatneným ustanovením § 79 ods. 4 Zákonníka práce inou konajúcou sudkyňou, ktorý podľa žalobcu vykazuje znaky tzv. prekvapivého rozhodnutia.

5.2. V súvislosti s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 CSP vo všeobecnosti poukázal, že závery nižších súdov o nezáujme žalobcu pracovať pre žalovanú nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, ani v samotných vyjadreniach žalobcu, nakoľko súd prvej inštancie vytrhol z kontextu časť vety jedného vyjadrenia žalobcu, a len na tomto základe dospel k nesprávnej aplikácii § 79 ods. 4 písm. b) Zákonníka práce na prejednávánú vec bez ohľadu na jeho ostatné podania. V tomto smere zdôraznil, že bezprostredne po obdržaní okamžitého skončenia pracovného pomeru oznámil žalovanej, že naďalej žiada o pridelovanie práce, na čo reagovala aj žalovaná listom z 8. februára 2016. Vzhľadom na ďalšie podania nemala v tom čase zákonná sudkyňa ani žalovaná pochybnosti o tom, čoho sa žalobca domáha, čo napokon vyplýva i zo zápisnice a zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 10. septembra 2018. Mal za to, že výklad právnych úkonov žalobcu v súdnom konaní súdmi nižšej inštancie predstavuje podľa žalobcu prehnane formalistický postup.

5.3. Prvou žalobcom nastolenou právnou otázkou „či žalobcove „stanovisko v tom zmysle, že nemá záujem pracovať u žalovaného“ je vôbec možné považovať za právny úkon podľa ustanovenia § 34 Občianskeho zákonníka, s ktorým je spojený následok predpokladaný v ustanovení § 79 ods. 4 Zákonníka práce, a ak áno (teda, že je možné tento považovať za právny úkon), či jeho výklad bol v súlade s ustanovením § 15 Zákonníka práce a ustanoveniami § 35 a § 37 Občianskeho zákonníka“. Uviedol, že nižšie súdy sa s touto otázkou vysporiadali nesprávne, pretože výklad prejavu vôle musí zodpovedať nie len jeho jazykovému vyjadreniu, ale najmä skutočnému obsahu vôle konajúcich. Vychádzajúc z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 3Cdo/266/2009, 5Cdo/205/2008 zdôraznil, že povinnosťou súdu je z úradnej povinnosti, bez ohľadu na tvrdenia účastníkov konania, skúmať splnenie zákonných ustanovení ich prejavu vôle obsiahnutej v prípadnej spornej zmluve a obsah právneho úkonu interpretovať v zmysle § 35 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“ alebo Občiansky zákonník“). Takýto výklad obsahu právneho úkonu súdom nemôže byť považovaný za nahradzovanie už urobených prejavov vôle, ak použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného písmom, ktorí urobili účastníci vo vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v dobe ich zmluvného konania. Preto namietaný prejav žalobcu musel byť pri stále pretrvávajúcom nároku na náhradu mzdy minimálne nezrozumiteľný.

5.4. Druhou dovolaťom naformulovanou právnou otázkou „či žalobcom „navrhnutú zmenu žaloby, a to tak, že do petitu doplnil celkovú sumu náhrady mzdy vyčíslenú zo sumy 957,66 eura ako priemernej mesačnej mzdy žalobcu za tri mesiace 11/2015 - 01/2016, čo predstavuje spolu za 36 mesiacov“ a následne na pojednávaní konanom dňa 28. júna 2022 žalobcov záverečný návrh, „aby súd rozsudkom zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi náhradu mzdy včítane úroku z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 03. 02. 2016 do 02. 02. 2019, spolu vo výške 37.267,15 eura“, možno považovať za opätovnú zmenu postoja žalobcu k tomu, či trvá na tom, aby ho žalovaný ďalej zamestnával“. V tejto súvislosti aj s poukazom na rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/81/2010, R 43/1984, R 24/1996, R 48/1997 uviedol, že doručením podania na súd, ktorým sa žalobca domáha priznania i nároku na náhradu mzdy znamená, že trvá na svojom ďalšom zamestnávaní. Poukázal, že ak by aj pripustil skutočnosť, že podaním zo dňa 7. septembra 2018 prestal trvať na svojom zamestnávaní, tak následne svoje stanovisko opäť zmenil, keď z jeho následných podaní, ako i z jeho záverečného návrhu urobeného na pojednávaní dňa 28. júna 2022 je zrejmé, že si uplatňuje náhradu mzdy za 36 mesiacov spolu s určením neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, a teda na ďalšom zamestnávaní žalovanou trvá, keďže uplatnenie takéhoto nároku je potrebné považovať za oznámenie zamestnanca voči zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Neexistuje žiaden racionálny dôvod na to, aby uplatnenie nároku na náhradu mzdy v žalobe, takýto následok vyvolalo a uplatnenie nároku na náhradu mzdy neskôr v priebehu konania už nie.

5.5. Treťou žalobcom nastolenou právnou otázkou „či mohol Žalobca zmeniť svoj postoj na tom, či trvá na svojom ďalšom zamestnávaní, po rozhodnutí súdu prvej inštancie, avšak predtým, ako toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť“ poukázal v tomto smere i na nesprávnosť záverov odvolacieho súdu, odkazujúc na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/81/2010, keďže žalobca najneskôr doručením jeho odvolania zo dňa 26. apríla 2024, v ktorom uviedol, že trvá na svojom ďalšom zamestnávaní, žalovanej tak učinil pred právoplatným skončením konania, a teda v čase vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia trval na svojom zamestnávaní. Odvolací súd postupoval v rozpore so svojou vlastnou argumentáciou.

5.6. V nadväznosti na poslednú nastolenú otázku „či zmena postoja Žalobcu na tom, či trvá na svojom ďalšom zamestnávaní, predstavuje (takú) „podstatnú zmenu rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe“, o ktorej pripustení musí byť rozhodnuté uznesením súdu“ mal tiež za to, že v predmetnom prípade, by zmena jeho postoja na tom, či trvá na svojom ďalšom zamestnávaní, predstavovala takú zmenu skutkového stavu, ktorá by mala za následok zmenu v právnej kvalifikácii, a teda by sa jednalo o zmenu žaloby, ktorú by jednak musel navrhnúť žalobca, a o ktorej pripustení by musel súd prvej inštancie uznesením rozhodnúť.

5.7. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu a rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

6. Žalovaná vo vyjadrení k podanému dovolaniu v podstatnom uviedla, že žalobcom nastolené právne otázky nie sú relevantné pre rozhodnutie v danej veci. Odvolací súd sa z pohľadu ich formulácie s nimi riadne vysporiadal. Podľa žalovanej dovolať len polemizuje na skutkovom posúdení predmetného sporu a snaží sa docieľiť zmenu skutkového stavu v otázke opätovnej žiadosti o ďalšie zamestnávanie v prvostupňovom konaní po tom, ako ju zmenil. V tejto súvislosti poukázala, že v namietanom návrhu súvisiacom so zmenou názoru ohľadom jeho ďalšieho zamestnávania u žalovanej, predostretom na pojednávaní dňa 28. júna 2022, zároveň žiadal určiť, že pracovný pomer sa skončil dňom vyhlásenia rozsudku, čím žalobca v podstate potvrdil svoj predchádzajúci postoj, že nežiada ďalšie zamestnávanie.

6.1. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol v celom rozsahu; eventuálne, ak by dospel k záveru, že nie je dôvod na jeho odmietnutie, aby ho zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Po preskúmaní podaného dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, majúci v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti; z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

11. V danom prípade dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď tvrdil, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, keď uviedol, že právne otázky nastolené v dovolaní boli vyriešené nesprávne.

12. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP (ako v prípade ďalších väd zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/8/2017, 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

15. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

16. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na

verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17. Predmetom dovolacieho prieskumu bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení rozsudku vydaného súdom prvej inštancie, v časti týkajúcej sa náhrady mzdy z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru.

18. Z obsahu dovolania žalobcu v podstatnom vyplýva, že v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namieta nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúce v nevysporiadaní sa s jeho podstatnou argumentáciou významnou pre posúdenie rozsahu uplatneného nároku na náhradu mzdy.

19. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd pripomína, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220, § 393 CSP, I. ÚS 243/2007). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov/strán sporu od 1. júla 2016 (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11).

20. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

21. Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

22. Najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej

ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu, (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Zároveň sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie a musí sa v odôvodnení vysporiadať aj s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

23.1. Napokon v súvislosti s námietkou nepreskúmateľnosti rozhodnutia dovolací súd ešte pripomína, že rozsudok musí obsahovať odôvodnenie preukázateľne vychádzajúce z objektívneho postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu pre rozhodnutie. V rozsudku musí byť posúdený celý predmet konania v jeho komplexnosti, vo všetkých problematických otázkach, ktoré sú súdnym konaním otvorené. Súd je v konaní povinný poukázať a dostatočne sa zaoberať argumentami, ktoré žalovaný nárok podporujú, aj s tými, ktoré ho spochybňujú. Aby rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v opravnom konaní z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa predmetu konania a musí byť z neho zrejmé, na základe akých dôvodov o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

24. Keď sa odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odvolateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou odvolateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základné právo na súdnu ochranu garantovanú podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces garantované podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. III. ÚS 402/08). Pokiaľ odvolací súd vôbec nepristúpi k vysporiadaniu sa s podstatnými argumentami odvolateľa, tieto bez primeraného vysvetlenia ignoruje a neaplikuje relevantnú právnu úpravu, porušuje tým právo odvolateľa na spravodlivý proces (porovnaj II. ÚS 120/2020).

25. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný listom zo dňa 1. februára 2016 so žalobcom okamžite skončil pracovný pomer pre závažné porušenie pracovnej disciplíny podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Žalobca v žalobe doručenej na okresný súd dňa 31. marca 2016 uviedol, že „O tom, že som okamžité skončenie pracovného pomeru považoval za účelové svedčí aj tá skutočnosť, že som dňa 3. 2. 2016 písomne požiadal o pridelenie práce (...)“. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe doručenom na okresný súd 18. apríla 2016 zotrval na dôvodnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom v súlade s § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka pre jeho závažné porušenie pracovnej disciplíny a navrhol, aby súd žalobu zamietol. Žalobca podaním doručeným na okresný súd 16. apríla 2018 rozšíril žalobu o náhradu ušlej mzdy, pričom medzi iným uviedol, že „náhradu mzdy si uplatňujem od neplatného skončenia pracovného pomeru až do doby, dokedy súd rozhodne o povinnosti žalovaného umožniť mi nástup do práce, resp. do času, dokedy súd určí, že žalovaný nemá povinnosť žalobcu ďalej zamestnávať (...)“. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 21Cpr/2/2016-99 zo dňa 18. apríla 2018, rozhodol o pripustení zmeny žalobného návrhu takto: „Určuje sa, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi listom žalovanej organizácie zo dňa 01. 02. 2016 v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) je neplatné. Žalovaný je

povinný nahradiť žalobcovi ušlú mzdu vo výške jeho priemerného mesačného zárobku za obdobie odo dňa, keď oznámil žalobca žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. (...)“. Žalobca podaním zo dňa 7. septembra 2018 uviedol v bode 11. podania, že „V nadväznosti na rozhodnutie o neplatnosti skončenia pracovného pomeru navrhujem, aby súd rozhodol aj o náhrade mzdy žalobcu podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce z dôvodu neplatného skončenia pracovný pomer okamžite, vo výške priemerného mesačného zárobku 957,66 eura za obdobie od 03. 02. 2016, s úrokmi z omeškania za obdobie od 03. 02. 2016 až do času, kedy súd rozhodne o skončení pracovného pomeru, nakoľko žalobca nemá záujem pracovať u žalovaného.“, pričom navrhol vydanie čiastočného rozsudku s nasledovným petitom: „Určuje sa, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi listom žalovaného zo dňa 01. 02. 2016 podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je neplatné. Pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným sa skončil dňom vyhlásenia rozsudku. (...)“. Žalobca i na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 10. septembra 2018 výslovne zotrval na argumentácii v súlade s obsahom podania zo dňa 7. septembra 2018 (č. l. 142 a nasl. spisu) a na pojednávaní 26. apríla 2022 a podaním doručeným okresnému súdu dňa 2. mája 2022 navrhol zmenu žaloby, žalobného petitu (č. l. 218 a nasl. spisu), k čomu žalovaný vo svojom vyjadrení k náhrade mzdy doručenom na okresný súd dňa 23. mája 2022 v bode II. označenom ako Žiadosť o nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov naďalej žiadal zamietnuť žalobu žalobcu v celom rozsahu (č. l. 222 nasl. spisu).

25.1. Okresný súd uznesením č. k. 21Cpr/2/2016-225 zo dňa 24. mája 2022, pripustil zmenu žaloby takto: „Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu mzdy vrátane úroku z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 03. 02. 2016 do 02. 02. 2018, spolu vo výške 37.267,15 eura (...)“, pričom v odôvodnení uviedol, že „Podaním zo 02. 05. 2022 žalobca navrhol zmenu žaloby, a to tak, že do petitu doplnil celkovú sumu náhrady mzdy vyčíslenú zo sumy 957,66 eura ako priemernej mesačnej mzdy žalobcu za tri mesiace 11/2015 - 01/2016, čo predstavuje spolu za 36 mesiacov sumu 34.475,76 eura. Táto suma spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 03. 02. 2016 do 02. 02. 2018 predstavuje sumu náhrady mzdy vo výške 37.267,15 eura.“ Na č. l. 227 a 228 spisu sa nachádza neúplná zápisnica o pojednávaní zo dňa 28. júna 2022 o dvoch stranách, pričom na č. l. 235 spisu je asi ďalšia strana zápisnice o pojednávaní zo dňa 28. júna 2022 súdiac tak podľa obsahu č. l. 227, keď na rube tohto listu je okrem iného prednes PZ žalobcu v rámci záverečnej reči očíslovaný 1. až 5., pod ktorým číslom je nedokončený prednes, asi pokračujúci na č. l. 235 spisu, kde pokračuje text a číslovanie 6. až 8. s návrhom okrem iného aj, „aby súd rozsudkom zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi náhradu mzdy včítane úroku z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 03. 02. 2016 do 02. 02. 2019, spolu vo výške 37.267,15 eura (...)“. Na č. l. 230A až 232 spisu sa nachádza záverečná reč žalobcu a jeho návrh na rozsudok ohľadom náhrady mzdy tak, „aby súd rozsudkom zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi náhradu mzdy včítane úroku z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 03.02.2016 do 02. 02. 2018, spolu vo výške 37.267,15 eura (...)“. Na č. l. 233 a 234 spisu sa nachádza ďalšia záverečná reč žalobcu a jeho návrh na rozsudok ohľadom náhrady mzdy tak, „aby súd rozsudkom zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi náhradu mzdy včítane úroku z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 03. 02. 2016 do 02. 02. 2019, spolu vo výške 37.267,15 eura (...)“. Následne okresný súd rozhodol rozsudkom v poradí prvým z 28. júla 2022, č. k. 21Cpr/2/2016-237 tak, že žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu odvolací súd uznesením zo dňa 28. marca 2023 č. k. 27CoPr/1/2023-290 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď následne súd prvej inštancie doplnil dokazovanie a rozhodol rozsudkom v poradí druhým z 11. apríla 2024, č. k. 21Cpr/2/2016-345 (pozri bod 3. tohto rozhodnutia, v ktorom medzi iným okresný súd v bode I. v tretej vete konštatoval: „Zmeny žaloby boli súdom pripustené uznesením č. k. 21Cpr/2/2016-99 zo dňa 18. apríla 2018 a uznesením č. k. 21Cpr/2/2016-225 zo dňa 24. mája 2022,“ pozn. dovolacieho súdu, žiadna iná súdom pripustená zmena žaloby zo spisu nevyplyva), voči ktorému podali odvolanie obe strany sporu. Žalobca podal odvolanie proti III. a IV. výroku rozsudku, pričom v odvolaní medzi iným citujúc bod 57. rozsudku okresného súdu uviedol, že „s uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa jednoznačne nemožno stotožniť. Tento „záver“ totiž nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a ani vo vyjadreniach Žalobcu, keď súd prvej inštancie z jedného vyjadrenia (právneho zástupcu) Žalobcu „vytrhol“ z kontextu jednotlivú časť vety, cit. „žalobca nemá záujem pracovať u žalovaného“, a výlučne iba len na tomto základe dospel k nesprávnemu záveru o potrebe aplikácie ustanovenia § 79 ods. 4 písm. b) Zákonníka práce na prejednávajúcu vec, a to bez

prihliadnutia na ostatné podania Žalobcu, správanie procesných strán a tiež ich písomné vyjadrenia a ústne vyjadrenia nasledujúce po predmetnom vyjadrení Žalobcu. (...)“. Tiež uviedol: „(...) bolo by bez akejkoľvek (hlavne ekonomickej) logiky, aby Žalobca po viac ako dvoch rokoch trvajúcom súdnom spore, prestal trvať na tom, aby ho Žalovaný naďalej zamestnával (tak ako to predpokladá ustanovenie § 79 ods. 1 Zákonníka práce) a uspokojil sa s náhradou mzdy vo výške 2-násobku priemernej mesačnej mzdy. V tejto súvislosti nemôže ostať bez povšimnutia, aj samotná formulácia v podaní Žalobcu zo dňa 7. septembra 2018, z ktorej nepochybne vyplýva, že náhradu vždy žiadal až do rozhodnutia súdu.“ (č. l. 363 a nasl. spisu). Žalovaný vo svojom odvolaní navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu (č. l. 390 a nasl. spisu). Odvolací súd o odvolaniach sporových strán rozhodol v poradí druhým rozsudkom z 25. marca 2025, č. k. 27CoPr/4/2024-444 (pozri bod 4. tohto rozhodnutia), ktorý rozsudok žalobca v časti napadol dovolaním (pozri bod 5. tohto rozhodnutia).

25.2. V bode 40. odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol: „V konkrétnostiach tejto veci sa s touto problematikou vysporiadal súd prvej inštancie v bodoch 57. až 59. odôvodnenia svojho rozhodnutia, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach poukazuje, keďže sa s nimi identifikuje. Súd prvej inštancie, ako ani odvolací súd ani v najmenšom nespochybňujú, že žalobca potom, ako mu bolo doručené okamžité skončenie pracovného pomeru, písomne oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho tento ďalej zamestnával. Rovnako je pravdou, že i keď súčasťou prvotnej žaloby nebol nárok na náhradu mzdy, v priebehu konania o tento nárok žalobca žalobu rozšíril a súd túto zmenu aj pripustil. Tieto skutočnosti medzi stranami spornými neboli. Rovnako však je na druhej strane pravdou, tak ako to v odôvodnení rozhodnutia uvádza súd prvej inštancie, že vychádzajúc z podania zo dňa 07. 09. 2018 (na č. l. 139 spisu) žalobca svoje pôvodné stanovisko o tom, že trvá na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával zmenil, keď jednoznačne formuluje v rámci tohto podania svoje stanovisko v tom zmysle, že netrvá na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával a výslovne uvádzal „žalobca nemá záujem pracovať u žalovaného“, a to napriek tomu, že zároveň uplatňoval nárok na náhradu mzdy (pokiaľ práve na túto skutočnosť žalobca v odvolaní poukazuje). Za pozornosť stojí, že svoje stanovisko v tom zmysle, že nemá záujem pracovať u žalovaného, zdublikoval žalobca tiež vo svojom podaní zo dňa 25. 04. 2022 (č. l. 213 spisu), a to aj pri stále pretrvávajúcom nároku na náhradu mzdy. Zmena tohto posledného stanoviska z ďalších jeho podaní vyprodukovaných do doby, ako súd prvej inštancie vo veci rozhodol, nevyplýva. Vychádzajúc potom z vyššie uvedeného posledného stanoviska, spočívajúceho v tom, že žalobca netrvá na tom, aby ho žalovaný zamestnával, za stavu, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 01. 02. 2016 bolo správne určené za neplatné, je potom potrebné vychádzať z nevyvrátiteľnej domnienky v zmysle § 79 ods. 4 písm. b) Zákonníka práce (...)“.

26. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd neposkytol dovolateľovi náležitú a zrozumiteľnú odpoveď na jeho zásadné tvrdenie uvedené v odvolaní a to, že „náhradu mzdy vždy žiadal až do rozhodnutia súdu, pretože by bolo bez akejkoľvek (hlavne ekonomickej) logiky, aby po viac ako dvoch rokoch trvajúcom súdnom spore, prestal trvať na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával (tak ako to predpokladá ustanovenie § 79 ods. 1 Zákonníka práce) a uspokojil sa s náhradou mzdy vo výške 2-násobku priemernej mesačnej mzdy. (...)“. Dôvody odvolacieho súdu vyjadrené v bode 40. jeho rozsudku (aj bod 25.2. tohto rozhodnutia), aj súdu prvej inštancie, neobstoja vo väzbe na obsah spisu. Zo súdneho spisu totiž vyplýva, že žalobca v podaní zo dňa 07. septembra 2018, ktoré bolo pre súdy prvej inštancie rozhodné, síce navrhuje, „aby súd rozhodol aj o náhrade mzdy žalobcu podľa § 79 ods.1 Zákonníka práce z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru okamžite, vo výške priemerného mesačného zárobku 957,66 eura za obdobie od 03. 02. 2015, s úrokmi z omeškania za obdobie od 03. 02. 2016 až do času, kedy súd rozhodne o skončení pracovného pomeru, nakoľko žalobca nemá záujem pracovať u žalovaného“, ale petit formuluje takto: „Určuje sa, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi listom žalovaného zo dňa 01. 02. 2016 podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je neplatné. Pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným sa skončil dňom vyhlásenia rozsudku. (...)“. Následne žalobca ešte petit mení a súd túto zmenu pripúšťa (viď body 25. a 25.1. tohto rozhodnutia), naposledy pred prvým rozhodnutím okresného súdu vo veci uznesením okresného súdu zo dňa 24. mája 2022, č. k. 21Cpr/2/2016-225, pripustená zmenu žaloby takto: „Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu mzdy vrátane úroku z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 03. 02. 2016 do 02. 02. 2018, spolu vo výške 37.267,15 eura (...)“. Dôvody rozsudku odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) neobstoja, lebo jednak vyznievajú rozporne s vyššie uvádzaným obsahom spisu, podaniami

žalobcu, najmä súdom pripusteným vyššie uvádzaným petitom a jednak nelogicky s pôsobením vyjadrenia žalobcu zo dňa 7. septembra 2018 do minulosti ku dňu doručenia neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi (05. februára 2016) bez ohľadu na priebeh konania, v ktorom žalobca konzistentne až do dňa 07. septembra 2018 trval na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával, čo napokon medzi stranami ani sporné nebolo, a požadoval náhradu mzdy po poslednej súdom pripustenej zmene petitu za obdobie od 03. februára 2016 do 02. februára 2018, (čo je obdobie pred 7. septembrom 2018, pozn. dovolacieho súdu). Odvolací súd (ani súd prvej inštancie) ignorujúc uvedené skutočnosti rozhodol bez ich dostatočného ozrejmienia a zrozumiteľného a presvedčivého odôvodnenia.

27. Dovolací súd tak môže len konštatovať, že z vyššie uvedeného a okolností preskúmaného sporu vyplýva, že dovolateľ opodstatnene namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že odvolací súd sa v rozpore s ustanovením § 387 ods. 2 a 3 CSP náležite nezaoberal s relevantnými námietkami uplatnenými žalobcom v odvolacom konaní, najmä s jednotlivými procesnými úkonmi žalobcu, z ktorých vyplýva vývoj jeho postoja, a ktoré mali rozhodujúci význam pre posúdenie rozsahu uplatneného nároku. Odvolací súd je pritom povinný v odôvodnení reflektovať aj na podstatné vyjadrenia strán prednesené pred súdom prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal súd prvej inštancie. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia však neumožňuje dostatočnú kontrolu súdnych úvah ohľadom posúdenia žalobcom uplatneného nároku na náhradu mzdy, čím nebolo splnené kritérium riadneho odôvodnenia v zmysle § 420 písm. f) CSP.

28. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 393 CSP. Popri tejto všeobecnej úprave umožňuje ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní pred súdom prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 1296 s.).

29. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13. novembra 2018 zverejneného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 47/2018 je odvolací súd povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa tohto rozhodnutia všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Ako v predmetnom náleze pokračuje ústavný súd: „ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.“ Ústavný súd zároveň konštatoval, že absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, i práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru.

30. Žalobca v priebehu konania prezentoval svoj postoj k ďalšiemu zamestnávaniu a náhrade mzdy prostredníctvom viacerých procesných úkonov (viď bod 25. a 25.1. tohto rozhodnutia, ako aj celý obsah spisu), ktoré na seba časovo nadväzovali. Z jeho tvrdení vyplýva, že tento postoj nebol nemenný, ale vyvíjal sa. Osobitne poukazoval na význam neskorších úkonov, najmä na zmenu žaloby spočívajúcu v uplatnení náhrady mzdy za celé podľa neho rozhodné obdobie, ako aj na záverečný návrh smerujúci k priznaniu náhrady mzdy v plnom rozsahu.

30.1. K nároku na náhradu mzdy však dovolací súd považuje za potrebné dodať, že okresný súd o všetkých návrhoch žalobcu na zmenu žaloby ohľadom nároku na náhradu mzdy rozhodol, naposledy uznesením okresného súdu zo dňa 24. mája 2022, č. k. 21Cpr/2/2016-225, pripustená zmena žaloby takto: „Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu mzdy vrátane úroku z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 03. 02. 2016 do 02. 02. 2018, spolu vo výške 37.267,15 eura (...)“. Iné výslovné návrhy žalobcu na zmenu žaloby ohľadom nároku na náhradu mzdy z obsahu spisu nevyplývajú. Z obsahu spisu totiž vyplýva len to, že žalobca na pojednávaní dňa 28. júna 2022 v rámci záverečnej reči bez ďalšieho uviedol obdobie náhrady mzdy od 03. 02. 2016 do 02. 02. 2019, pričom zmenu žalobného návrhu výslovne nežiadal a nevyplýva to ani z priložených dvoch písomných záverečných rečí žalobcu, z ktorých zmätočne vyplýva z jedného obdobia od 03. 02. 2016 do 02. 02. 2018 a z druhého obdobia od 03. 02. 2016 do 02. 02. 2019 (č. l. 227 a nasl. spisu a bod 25.1. tohto rozhodnutia), následne po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie zmenu žalobného návrhu žalobca výslovne nevyjadril.

31. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie pri skúmaní predmetnej veci vychádzal predovšetkým selektívne z vybraných procesných úkonov žalobcu (najmä z rokov 2018 a 2022), z ktorých nelogicky vyvodil záver do minulosti, že žalobca netrvá na ďalšom zamestnávaní, pričom tento záver považoval za rozhodujúci pre právne posúdenie veci (bližšie bod 40. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu; bod 4.5. tohto rozhodnutia). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ani z rozhodnutia súdu prvej inštancie však nevyplýva, že by sa súdy riadne zaoberali všetkými relevantnými procesnými úkonmi žalobcu, ich obsahom, významom a vzájomnou časovou a vecnou nadväznosťou, osobitne so zreteľom na konzistentnosť jeho stanoviska od počiatku konania až do prezentovaného podania zo dňa 07. septembra 2018, z ktorého súdy selektívne vyvodili záver o jeho nezáujme o ďalšie zamestnanie, bez náležitého zohľadnenia predchádzajúcich procesných úkonov a širšieho kontextu jeho stanoviska.

31.1. Prvotne súd prvej inštancie založil svoje závery predovšetkým na podaní zo dňa 07. septembra 2018, kde žalobca uviedol, že „nemá záujem pracovať u žalovaného“. Z tohto podania vyvodil rozhodujúce právne dôsledky bez zohľadnenia predchádzajúcich a následných procesných úkonov žalobcu a ich významu pre posúdenie rozsahu nároku, ako aj bez vysvetlenia, prečo bolo práve toto vyjadrenie logicky určujúce s pôsobením do minulosti. Takýto prístup, prevzatý aj odvolacím súdom, nereflektuje postupný vývoj postoja žalobcu a širší kontext jeho procesných úkonov a znemožňuje objektívne posúdenie nároku na náhradu mzdy, pretože sa nevysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa tohto nároku. Odvolanie pritom poukazovalo na nedostatočný záver súdu prvej inštancie bez opory vo vykonanom dokazovaní a vyjadreniach žalobcu a zohľadnenia všetkých rozhodujúcich argumentov.

32. Za týchto okolností dovolací súd môže len konštatovať, že rozhodnutie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) je nepreskúmateľné a znemožňuje objektívne posúdenie nároku na náhradu mzdy. Odvolací súd sa náležite a dostatočne nevysporiadal s odvolacími námietkami a podstatnou argumentáciou žalobcu významnou pre posúdenie rozsahu ním uplatneného nároku na náhradu mzdy, jeho odôvodnenie je tak neúplné a nepresvedčivé a nepredstavuje riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť a porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd tak uzatvára, že dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP je nielen prípustné, ale aj dôvodné, dovolať opodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 431 ods. 1 CSP.

33. Dovolať namietal aj nesprávne právne posúdenie s poukazom na § 421 ods. 1 CSP. K čomu dovolací súd uvádza, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k

procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, a teda námietkou dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP, na ktorom spočíva zrušované rozhodnutie odvolacieho súdu. Totiž v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (porovnaj sp. zn. 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017).

34. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, trpiaci rovnakými vadami v rozsahu uvedenom vo výroku tohto rozhodnutia a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu (§ 449 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodní tak, aby obsahová (materiálna) náplň jeho rozhodnutia založila nielen jeho dostatočné odôvodnenie a zrozumiteľnosť, ale aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť rozhodnutia ako celku umožňujúcu dostatočnú kontrolu súdnych úvah a objektívne posúdenie žalobcom uplatneného nároku na náhradu mzdy.

35. Ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu (§ 445 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne súd prvej inštancie.

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.